

ร่าง
ภาคผนวก
ค

ภาคผนวก ก.

คำแปลกฎหมาย RESTATEMENT (SECOND) OF CONTRACTS

คำแปลกฎหมาย RESTATEMENT (SECOND) OF CONTRACTS¹

มาตรา 208

ถ้าศาลพบว่าสัญญา หรือข้อสัญญาใดไม่มีมีโมฆกรรมในขณะที่ทำสัญญาศาลอาจปฏิเสธที่จะบังคับใช้สัญญา หรืออาจบังคับใช้ส่วนที่เหลือของสัญญาโดยข้อสัญญาที่ไม่มีมีโมฆกรรม หรืออาจจำกัดการใช้ข้อสัญญาใดที่ไม่มีมีโมฆกรรมเพื่อหลีกเลี่ยงผลใด ๆ ที่ไม่มีมีโมฆกรรม

---

¹ วิชัย จิตตपालกุล. ผู้แปล.

ภาคผนวก ข.

คำแปล UNIFORM CONSUMER CREDIT CODE

คำแปล UNIFORM CONSUMER CREDIT CODE

มาตรา 5.108

(1) เกี่ยวกับสัญญาที่เป็น, ก่อให้เกิด, หรือทำให้ลูกหนี้เชื่อว่า จะก่อให้เกิดสัญญาเครดิตผู้บริโภค ถ้าศาลพบว่า

(ก) สัญญาไม่มีมโนธรรมในขณะที่ทำสัญญาหรือถูกชักจูงด้วยการปฏิบัติที่ ไม่มีมโนธรรมศาลอาจปฏิเสธที่จะบังคับใช้สัญญา

(ข) ข้อสัญญาไม่มีมโนธรรมในขณะที่ทำสัญญา ศาลอาจปฏิเสธที่จะใช้สัญญาบังคับส่วนที่เหลือของสัญญาโดยไม่มีข้อสัญญาที่ไม่มีมโนธรรม หรือจำกัดการใช้ข้อสัญญาที่ไม่มีมโนธรรมเพื่อหลีกเลี่ยงผลใดๆที่ไม่มีมโนธรรม

(2) เกี่ยวกับสัญญาเครดิตเพื่อผู้บริโภคถ้าศาลพบว่าบุคคลได้ดำเนินการ, กำลังดำเนินการ, หรืออาจดำเนินการในการปฏิบัติที่ไม่มีมโนธรรมในการทวงหนี้ที่เกิดจากสัญญานั้น ศาลอาจมีคำสั่งห้ามและให้ลูกหนี้ได้รับชดเชยค่าเสียหายที่แท้จริง

(3) ถ้ามีการร้องขอ หรือปรากฏศาลว่าสัญญา หรือข้อสัญญาไม่มีมโนธรรมหรือบุคคลไม่ดำเนินการ, กำลังดำเนินการ, หรืออาจดำเนินการในการปฏิบัติที่ไม่มีมโนธรรมในการทวงหนี้ คู่สัญญาต้องมีโอกาสตามสมควรที่จะเสนอพยานหลักฐานเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมวัตถุประสงค์และผลของสัญญาหรือข้อสัญญาเพื่อช่วยศาลในการวินิจฉัย

(4) ในการใช้มาตรา (1) ต้องพิจารณาปัจจัยต่อไปนี้อันใดอันหนึ่งที่ใช้ได้

(ก) ผู้ขายผู้ให้เช่า หรือผู้ให้กู้เชื่อในขณะที่ทำสัญญาว่าไม่มีความเป็นไปได้ตามสมควรว่าผู้บริโภคหรือลูกหนี้จะชำระเงินเต็มมูลหนี้

(ข) ในกรณีสัญญาซื้อขายด้วยเครดิตเพื่อผู้บริโภค หรือสัญญาเช่าเพื่อผู้บริโภคความรู้ของผู้ขาย หรือผู้ให้เช่าในเวลาซื้อขาย หรือเช่าถึงความไม่มีความสามารถของผู้บริโภคที่จะได้รับประโยชน์เต็มที่จากทรัพย์สินหรือบริการที่ขายหรือเช่า

(ค) ในกรณีสัญญาซื้อขายด้วยเครดิตเพื่อผู้บริโภค หรือสัญญาเช่าเพื่อผู้บริโภคความไม่เท่าเทียมกันอย่างยิ่งระหว่างราคาของทรัพย์สิน หรือบริการที่ขายหรือเช่า และมูลค่าของทรัพย์สินหรือบริการที่วัดด้วยราคาที่ทรัพย์สิน หรือบริการอย่างเดียวกันอาจได้รับในสัญญาเครดิตโดยผู้บริโภค เช่นนั้น

(ง) ข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าหนี้ทำสัญญาประกันภัย หรือได้รับค่าธรรมเนียมต่างหากเพื่อการประกันภัยสำหรับสัญญาซื้อขายด้วยเครดิตเพื่อผู้บริโภค หรือสัญญาเช่าเพื่อผู้บริโภคเกี่ยวกับผลของสัญญาซื้อขายหรือสัญญาเช่าที่พิจารณาแล้วว่าไม่มีมโนธรรมและ

(จ) ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ขายผู้ให้เช่า หรือผู้กู้ด้วยความฉลาดยกข้อได้เปรียบ ในเรื่อง ความไม่สามารถของลูกหนี้อย่างสมเหตุผล เพื่อป้องกันผลประโยชน์ของตน เนื่องจากความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ, ความไม่รู้, การอ่านหนังสือไม่ออก หรือไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาของสัญญาหรือปัจจัยต่างๆทำนองเดียวกัน

(5) ในการใช้อุมาตรา (2) ต้องพิจารณาปัจจัยต่อไปนี้อันใดอันหนึ่งที่ใช้ได้

(ก) การใช้หรือการขู่เชิญโดยใช้กำลัง, การประทุษร้าย, หรือการฟ้องคดีอาญาผู้บริโภคน หรือสมาชิกในครอบครัว

(ข) การติดต่อกับผู้บริโภค หรือสมาชิกในครอบครัวในเวลาหยุดพักบ่อยครั้ง หรือหลายชั่วโมงผิดปกติ หรือภายใต้พฤติกรรมแวดล้อมเพราะว่าเป็นข้อวินิจฉัย ตามสมควรว่าวัตถุประสงค์แรกเริ่มของการติดต่อก็คือรังความผู้บริโภค

(ค) การแสดงกลฉ้อฉล, หลอกลวง หรือทำให้เข้าใจผิดเช่นการติดต่อกี่สร้างทำขั้นตอนทางกฎหมาย (SIMULATE LEGAL PROCESS) หรือทำให้ปรากฏว่าได้รับอำนาจจาก, ออกโดย, หรืออนุมัติโดยรัฐบาล, หน่วยงานของรัฐ หรือทนายความเมื่อไม่เป็นเช่นนั้นจริงหรือการขู่เชิญ หรือการพยายามที่จะบังคับใช้สิทธิโดยรู้หรือมีเหตุผลที่จะรู้ว่าสิทธิดังกล่าวไม่มีอยู่

(ง) การก่อให้เกิดหรือการขู่เชิญเพื่อจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียง หรือฐานะทางเศรษฐกิจของผู้บริโภค โดยการเปิดเผยข้อมูลที่มีผลกระทบต่อชื่อเสียงด้วยความมีเกียรติทางเครดิตของผู้บริโภคหรือรู้ หรือมีเหตุผลที่จะรู้ว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นเท็จ หรือการติดต่อกับนายจ้างของผู้บริโภคก่อนได้รับคำพิพากษาผู้บริโภคถึงที่สุด เว้นแต่ที่ได้รับอนุญาตโดยรัฐบัญญัติ หรือเพื่อจะสอบการทำงานของผู้บริโภค หรือการเปิดเผยแก่บุคคลโดยรู้ หรือมีเหตุผลที่จะรู้ว่าบุคคลนั้นไม่มีความต้องการข้อมูลในธุรกิจโดยชอบธรรมหรือในทางใดก็ตามที่ห้ามโดยรัฐบัญญัติหรือการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมีอยู่ของหนี้ที่รู้ว่าคุณบริโภคได้เพียงโดยไม่เปิดเผยข้อความจริงนั้นและ

(จ) การดำเนินการปฏิบัติ โดยรู้ว่าการปฏิบัติอย่างเดียวกับถูกศาลจำกัด หรือยังในการฟ้องร้องทางแพ่งบุคคลโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารตามบทบัญญัติว่าด้วย คำสั่งห้ามใช้สัญญา หรือการปฏิบัติเป็นกลฉ้อฉลหรือไม่มีมโนธรรม

(6) ถ้าในการฟ้องร้องซึ่งความไม่มีมโนธรรมถูกอ้างศาลพบความไม่มีมโนธรรมตามอนุมาตรา (1) หรือ (2) ศาลต้องให้คำธรรมเนียม ตามสมควรแก่ทนายความฝ่ายผู้บริโภคหรือลูกหนี้ที่อ้างความไม่มีมโนธรรมได้ฟ้องคดี หรือทำให้คดียึดเยื้อ โดยรู้ว่าคุณไม่มีหลักฐานศาลต้องให้คำธรรมเนียม แก่ทนายความฝ่ายตรงข้าม กับบุคคลที่อ้างความไม่มีมโนธรรมในการกำหนดคำธรรมเนียมทนายความจำนวนที่ได้รับกลับคืนในนามผู้บริโภคไม่อยู่ในการควบคุม

(ง) ข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าหน้าที่ทำสัญญาประกัน หรือได้รับค่าธรรมเนียมต่างหากเพื่อการประกันภัยสำหรับสัญญาซื้อขายด้วยเครดิตเพื่อผู้บริโภค หรือสัญญากู้เพื่อผู้บริโภคเกี่ยวกับผลของสัญญาซื้อขายหรือสัญญากู้ที่พิจารณาแล้วว่าไม่มีโมฆกรรมและ

(จ) ข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยด้วยความฉลาดยกข้อได้เปรียบ ในเรื่องความสามารถของลูกหนี้อย่างสมเหตุสมผลเพื่อป้องกันผลประโยชน์ของตน เนื่องจากความบกพร่องทางร่างกาย หรือจิตใจ, ความไม่รู้, การอ่านหนังสือไม่ออก หรือไม่มีความสามารถที่เข้าใจภาษาของสัญญา หรือปัจจัยต่างๆทำนองเดียวกัน

(4) ในการฟ้องร้องตามมาตรานี้ค่าใช้จ่าย หรือการปฏิบัติที่อนุญาตอย่างชัดเจนโดยรัฐบาล บัญญัติฉบับนี้ในตัวเองไม่ถือว่าไม่มีโมฆกรรม

ภาคผนวก ค.

CONSUMER CONTRACT OF JAPAN ACT 2001

พระราชบัญญัติสัญญาผู้บริโภคแห่งประเทศไทย

คั้งนี้

หมวด 1 บททั่วไป (มาตรา 1 – มาตรา 3)

หมวด 2 การบอกล้างการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือทำคำสนองสัญญาผู้บริโภค (มาตรา 4 – มาตรา 7)

หมวด 3 โฆษณกรรมของข้อสัญญาของสัญญาผู้บริโภค (มาตรา 8 – มาตรา 10)

หมวด 4 บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด (มาตรา 11 มาตรา 12)

หมวด 1 บททั่วไป

(วัตถุประสงค์)

มาตรา 1

วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้มีเพื่อให้ความคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้บริโภค และดั่งนั้นส่งเสริมต่อความมีเสถียรภาพและการปรับปรุงสวัสดิภาพโดยทั่วไปของประชาชน และการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติที่สมบูรณ์โดยยินยอมให้มี เมื่อคำนึงถึงช่องว่างคุณภาพและประมาณของข้อมูลและอำนาจการเจรจาต่อรองระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบการ การบอกล้างการบอกการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือทำคำสนองสัญญาซึ่งทำโดยผู้บริโภคโดยสำคัญผิดหรือทุกขภัยจากการกระทำบางอย่างของผู้ประกอบการ และทำให้ข้อสัญญาบางส่วนหรือทั้งหมดที่ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจได้รับการยกเว้นจากความรับผิดชอบในความเสี่ยง หรือที่ทำให้ผลประโยชน์ของผู้บริโภคเสื่อมเสียเป็นโมฆะหรือเสียเปล่า

(คำนิยาม)

มาตรา 2

ตามที่ได้ใช้ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ คำว่า “ผู้บริโภค” หมายความว่า บุคคล (อย่างไรก็ตาม คำว่า “ผู้บริโภค” ต้องไม่ใช่ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวเป็นคู่สัญญาในฐานะที่เป็นผู้ประกอบการ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ)

ตามที่ได้ใช้ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ คำว่า “ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า นิติบุคคล สมาคมและกลุ่มบุคคลซึ่งเป็นคู่สัญญาในฐานะผู้ประกอบการธุรกิจ หรือที่มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ

ตามที่ได้ใช้ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ คำว่า “สัญญาผู้บริโภค” หมายความว่า สัญญาที่ทำขึ้นระหว่างผู้บริโภคฝ่ายหนึ่งและผู้ประกอบการธุรกิจอีกฝ่ายหนึ่ง

(ความพยายามของผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภค)

มาตรา 3

ผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งเป็นผู้ร่างข้อสัญญา ต้องมุ่งมั่นที่จะทำให้สิทธิและหน้าที่ของผู้บริโภคและสิ่งอื่นๆที่ระบุในสัญญาผู้บริโภคมีความชัดเจนและชัดเจนต่อผู้บริโภค และเพื่อที่จะทำให้เพิ่มความเข้าใจแก่ผู้บริโภคเมื่อผู้บริโภคถูกเชิญชวนที่จะเข้าทำสัญญาผู้บริโภค ที่จะทำให้มีข้อมูลที่จำเป็นว่าด้วยสิทธิและหน้าที่และสิ่งอื่นๆตามที่ระบุไว้ในสัญญาผู้บริโภค

ผู้บริโภค ซึ่งเป็นผู้เข้าทำสัญญาผู้บริโภค ต้องมีความมุ่งมั่นที่จะใช้อย่างกระตือรือร้นข้อมูลที่จัดให้โดยผู้ประกอบธุรกิจ และที่จะเข้าใจสิทธิและหน้าที่ของตนและสิ่งอื่นๆตามที่ระบุในสัญญาผู้บริโภค

หมวด 2

(การบอกถึงการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือทำคำสนองสัญญาผู้บริโภค)

มาตรา 4

ผู้บริโภคอาจบอกถึงการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือทำคำสนองสัญญาผู้บริโภคถ้าได้ทำเมื่อถูกเชิญชวนให้เข้าทำสัญญาผู้บริโภคฉบับดังกล่าวโดยผู้ประกอบธุรกิจ เนื่องจากผู้บริโภคได้สำคัญผิดด้วยเหตุตามที่ระบุข้างล่างอันเกิดจากการกระทำใดๆ ของผู้ประกอบธุรกิจดังที่ได้ระบุต่อไปนี้

(1) พรรณนาถึงสิ่งซึ่งไม่เป็นความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่สาระสำคัญ

ความสำคัญผิดว่าข้อสัญญาของการพรรณนาที่ได้กล่าวเป็นความจริง

(2) จัดให้มีการประเมินค่าราคาในอนาคตที่เด็ดขาด จำนวนเงินซึ่งลูกค้าควรรับในอนาคต และรายการที่ไม่แน่นอนอื่นๆ ซึ่งเปลี่ยนแปลงในอนาคตที่เกี่ยวกับสินค้า สิทธิ การบริการ และสิ่งอื่นๆ ซึ่งจะเป็นสาระสำคัญของสัญญาผู้บริโภค

การสำคัญผิดว่าข้อสัญญาของการประเมินค่าที่เด็ดขาดที่ได้บัญญัติกล่าวไว้มีความแน่นอน

ผู้บริโภคอาจบอกถึงการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือทำคำสนองสัญญาผู้บริโภคถ้าสัญญาได้ถูกทำขึ้นเมื่อได้มีการถูกเชิญชวนให้เข้าทำสัญญาผู้บริโภคฉบับดังกล่าวโดยผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพรรณนาจุดดีจุดเด่นเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของที่เป็นสาระสำคัญให้กับผู้บริโภค แต่ซึ่งมีเจตนาไม่ได้พรรณนาข้อเท็จจริงที่ถูกต้องชัดเจน (ยกเว้นแต่บรรดาข้อเท็จจริงซึ่งผู้บริโภคจะถือโดยเป็นปกติว่าไม่มีอยู่แล้วโดยการพรรณนาดังกล่าว) ที่เกี่ยวกับวัตถุที่สาระสำคัญเนื่องจากผู้บริโภคเชื่อโดยการสำคัญผิดการไม่มีอยู่ของข้อเท็จจริงดังกล่าว อย่างไรก็ตาม วรรคนี้จะไม่นำไปใช้ในกรณีที่มีผู้

ประกอบธุรกิจพยายามที่จะทำการพรรณนาข้อเท็จจริงดังกล่าวให้กับผู้บริโภครู้ว่าผู้บริโภครู้แล้ว
การพยายามการพรรณนาดังกล่าวแล้ว

ผู้บริโภครู้ว่าอาจบอกถึงการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือทำคำสนองสัญญาผู้บริโภครู้ว่าผู้บริโภครู้ได้ทำ
เมื่อถูกเชิญชวนให้เข้าทำสัญญาผู้บริโภครู้แล้วดังกล่าว โดยผู้ประกอบธุรกิจเนื่องจากผู้บริโภครู้ได้รับ
ทุกขกัอันเป็นผลจากการกระทำโดยผู้ประกอบธุรกิจดังที่ระบุดังต่อไปนี้

(1) ไม่ได้ละทิ้งสถานะซึ่งผู้บริโภครู้ประจำอยู่ หรือประกอบธุรกิจที่เป็นปฏิบัติต่อการแสดง
เจตนาของผู้บริโภครู้เพื่อที่จะให้ผู้ประกอบธุรกิจที่จะละทิ้ง

(2) ไม่ยอมให้ผู้บริโภครู้ที่จะละทิ้งสถานะในกรณีที่ผู้บริโภครู้ถูกเชิญชวนให้เข้าทำสัญญา
ผู้บริโภครู้โดยผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับทำให้สัญญาผู้บริโภครู้บรรลุผลซึ่งเป็นปฏิบัติต่อการแสดง
เจตนาของผู้บริโภครู้ต่อผู้ประกอบธุรกิจที่จะออกจากการทำสัญญา

คำว่า “วัตถุประสงค์ที่สำคัญ” ที่ถูกใช้อยู่ในย่อหน้าที่ 1 อนุมาตรา (1) และย่อหน้าที่ 2
หมายความว่าวัตถุประสงค์ต่อไปนี้อยู่ในสัญญาผู้บริโภครู้ซึ่งโดยปกติจะมีผลกระทบต่อตัดสินใจของ
ผู้บริโภครู้ที่จะเข้าทำสัญญาผู้บริโภครู้

(1) คุณภาพ การใช้ และข้อความของสินค้า สิทธิ บริการ และสิ่งอื่นๆ ซึ่งเป็นสาระของสัญญา
ผู้บริโภครู้

(2) ราคา และเงื่อนไขอื่นๆของการทำธุรกรรมสินค้า สิทธิ บริการ และสิ่งอื่นๆซึ่งเป็นสาระ
ของสัญญาผู้บริโภครู้

การบอกถึงการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือทำคำสนองโดยย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ไม่อาจยกขึ้น
เป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกซึ่งได้กระทำการโดยสุจริต

(บุคคลภายนอกได้รับมอบหมายเป็นตัวกลางและตัวแทน)

มาตรา 5

มาตราก่อนจะใช้ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจมอบหมายบุคคลภายนอกทำเป็นตัวกลางสัญญา
ผู้บริโภครู้ระหว่างผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภครู้ (ซึ่งหมายถึง “การมอบหมาย” เพื่อวัตถุประสงค์ของ
ย่อหน้านี้) และบุคคลภายนอก (ซึ่งรวมถึงบุคคลที่ได้รับมอบหมายโดยบุคคลภายนอก (ซึ่งรวมถึง
บุคคลผู้ได้รับมอบหมายในระดับรอง หรือที่สูงกว่า) บุคคลเหล่านี้หมายถึง “ได้รับมอบหมาย ฯลฯ”
เพื่อวัตถุประสงค์ของย่อหน้าต่อไปนี) กระทำการตามที่ได้บัญญัติในย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ของมาตรา
ก่อนที่เกี่ยวกับผู้บริโภครู้ ในกรณีดังกล่าว “ผู้ประกอบธุรกิจ” ในส่วนหลังของย่อหน้าที่สองของ
มาตราก่อนต้องถูกถือว่าเป็น “ผู้ประกอบธุรกิจ หรือได้รับมอบหมาย ฯลฯ” ตามที่ได้บัญญัติไว้ใน
ย่อหน้าที่หนึ่งของมาตราต่อไป

ในการใช้ย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ของมาตรา 4 ก่อน ตัวแทนของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจ และผู้ที่ได้รับมอบหมาย ฯลฯ ที่จะเข้าทำสัญญาต้องถูกถือว่าเป็นผู้บริโภค ผู้บริโภค และผู้ที่ได้รับมอบตามลำดับ (ซึ่งรวมถึงกรณีที่มีบัญญัติไว้ในย่อหน้าก่อน การมอบหมายให้บุคคลที่สามเป็นตัวกลางและตัวแทนให้ใช้มาตราถัดไปและมาตรา 7 อย่างเดียวกัน)

(บทบัญญัติการตีความ)

มาตรา 6

บทบัญญัติจากย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ของมาตรา 4 ต้องไม่ถูกตีความที่ยกเว้นการใช้มาตรา 96 ของประมวลกฎหมายแพ่ง (พระราชบัญญัติหมายเลขที่ 89 ปี ค.ศ. 1896) เกี่ยวกับการแสดงเจตนาที่ทำคำเสนอหรือคำสนองสัญญาผู้บริโภคตามที่บัญญัติในย่อหน้าเหล่านี้

(อายุความการใช้สิทธิบอกล้าง)

มาตรา 7

สิทธิที่จะบอกล้างตามที่ได้บัญญัติในย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ของมาตรา 4 ต้องระงับไปโดยอายุความ ถ้าไม่ได้มีการใช้สิทธิบอกล้างภายในเวลาหกเดือนนับแต่เวลาที่สามารถที่จะให้การสัถยบันได้ อายุความการใช้สิทธิบอกล้าง คือ ห้าปีนับแต่เวลาที่มีการเข้าทำสัญญาผู้บริโภค

มาตรา 191 และมาตรา 280-12 (และกรณีที่มาตราเหล่านี้ได้ถูกอ้างในพระราชบัญญัติอื่นๆ) ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ (พระราชบัญญัติหมายเลขที่ 48 ปี ค.ศ. 1899) ต้องถูกปรับใช้กับการบอกล้างการรับเอาหุ้นหรือหุ้นใหม่ที่ตกอยู่ภายใต้สัญญาผู้บริโภคตามที่ได้บัญญัติอยู่ในย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ของมาตรา 4 ในกรณีดังกล่าวบทบัญญัติ “ห้ามบุคคลใดซึ่งได้รับเอาหุ้นอาจเรียกร้องให้การซื้อหุ้นของตนด้วยเหตุผลของการสำคัญผิด หรือการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ ว่าด้วยแบบการฟอร์มคำขอสำหรับการซื้อหุ้น หรือใบสำคัญสิทธิที่จะซื้อหุ้นก่อนเป็นโมฆะ หรือห้ามบุคคลใดๆ ที่บอกล้างการซื้อหุ้นด้วยเหตุผลของการฉ้อฉล หรือการข่มขู่ในมาตรา 280-12 ของประมวลกฎหมายพาณิชย์ ให้มีถือว่าบัญญัติว่า “ห้ามบุคคลใดบอกล้างการซื้อหุ้นโดยการใช้ย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ของพระราชบัญญัติสัญญาผู้บริโภค (ซึ่งรวมถึงกรณีที่มาตรา 5 ของพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันที่บังคับใช้)”

หมวด 3 โฆษณกรรมของข้อความสัญญาผู้บริโภค

(โฆษณากรรมของข้อความซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบในความเสียหาย)

มาตรา 8

ข้อความที่ระบุดังต่อไปนี้เป็นโฆษณา

(1) ข้อความซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบที่จะชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดแก่ผู้บริโภค โดยการไม่ชำระหนี้ของผู้ประกอบการธุรกิจโดยสิ้นเชิง

(2) ข้อความซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบโดยบางส่วนที่จะชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการไม่ชำระหนี้ของผู้ประกอบการธุรกิจให้แก่ผู้บริโภค (การไม่ชำระหนี้ดังกล่าวจะถูกจำกัดอยู่ในกรณีที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนา หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ประกอบการธุรกิจ ตัวแทนของผู้ประกอบการธุรกิจ หรือลูกจ้างของผู้ประกอบการธุรกิจ

(3) ข้อความซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบที่จะชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการละเมิดที่ได้กระทำโดยการชำระหนี้สัญญาผู้บริโภคของผู้ประกอบการธุรกิจตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งแก่ผู้บริโภค

(4) ข้อความซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบโดยบางส่วนที่จะชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการละเมิด (การละเมิดดังกล่าวต้องถูกจำกัดอยู่ในกรณีที่มีการละเมิดเกิดจากเจตนา หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงโดยผู้ประกอบการธุรกิจ ตัวแทนของผู้ประกอบการธุรกิจหรือลูกจ้างของผู้ประกอบการธุรกิจ) ที่ได้กระทำในการชำระหนี้ของผู้ประกอบการธุรกิจตามที่บัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่ง

(5) เมื่อสัญญาผู้บริโภคเป็นสัญญาเพื่อมูลค่า และมีความชำรุดบกพร่องที่มองไม่เห็นในสาระสำคัญของสัญญาผู้บริโภค (ในกรณีซึ่งสัญญาผู้บริโภคเป็นสัญญาว่าจ้างทำของ ความชำรุดบกพร่องควรมีอยู่ในสาระของสัญญาว่าจ้างทำของ ความชำรุดบกพร่องในสัญญาว่าจ้างทำของจะใช้ในย่อหน้าต่อไป) ข้อความซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบที่จะชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้บริโภคอันเกิดจากการความเสียหายดังกล่าว

ข้อความในอนุมาตรา (5) ของย่อหน้าก่อนจะไม่ใช่ในกรณีตามที่ระบุในอนุมาตราต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่สัญญาผู้บริโภคกำหนดว่าผู้ประกอบการธุรกิจต้องรับผิดชอบที่จะจัดส่งสินค้าทดแทนโดยปราศจากความชำรุดบกพร่อง หรือการซ่อมแซมตัววัตถุถ้ามีความชำรุดบกพร่องใดๆ ในวัตถุที่สาระสำคัญของสัญญาผู้บริโภค

(2) ในกรณีที่สัญญาระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบการธุรกิจอื่นๆตามที่ได้รับมอบหมายโดยผู้ประกอบการธุรกิจรายหนึ่ง หรือสัญญาระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจและผู้ประกอบการธุรกิจอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภค ซึ่งได้ถูกทำขึ้นก่อนหรือพร้อมกันกับสัญญาผู้บริโภค กำหนดให้ผู้ประกอบการ

ธุรกิจอื่นให้รับผิดชอบที่จะชดเชยค่าเสียหายที่เกิดจากความชำรุดบกพร่องทั้งหมด หรือบางส่วน จัดส่งสินค้าทดแทนที่ปราศจากความชำรุดบกพร่อง หรือซ่อมแซมวัตถุของสัญญาถ้าความชำรุดบกพร่องใดๆมีอยู่ในวัตถุที่เป็นสาระสำคัญของสัญญาผู้บริโภค

(โมฆะกรรมของข้อสัญญาซึ่งกำหนดจำนวนค่าเสียหายที่จ่ายโดยผู้บริโภค และข้อสัญญาอื่นๆ ที่มีลักษณะเดียวกัน)

มาตรา 9

ข้อสัญญาตามที่ระบุดังต่อไปนี้เป็นโมฆะถ้า

(1) ข้อสัญญาซึ่งระบุจำนวนความเสียหายในกรณีที่มีการเลิกสัญญา หรือกำหนดเบี้ยปรับ เมื่อจำนวนค่าเสียหายที่คู่สัญญาได้กำหนดไว้ล่วงหน้าในกรณีที่ฝ่ายหนึ่งผิดสัญญาทั้งหมด นอกเหนือไปจากเบี้ยปรับเกินจำนวนเฉลี่ยความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการเลิกสัญญาที่มีลักษณะเหมือนกันซึ่งเป็นไปตามเหตุผล เวลาของการเลิกสัญญา และสิ่งอื่นๆ และบางส่วนของข้อสัญญาซึ่งเกินจำนวนเฉลี่ยที่ได้กล่าวข้างต้นเป็นโมฆะ

(2) ข้อสัญญาในสัญญาผู้บริโภคซึ่งกำหนดจำนวนค่าเสียหาย หรือกำหนดเบี้ยปรับในกรณีที่มีการผิดนัดทั้งหมดหรือบางส่วน (ถ้าจำนวนของการจ่ายมีมากกว่าหนึ่งครั้ง การไม่จ่ายทุกครั้งเป็นการผิดนัดตามความหมายของมาตรานี้) โดยผู้บริโภคซึ่งค้างชำระเกินกำหนดเวลานอกเหนือไปจากเบี้ยปรับที่เกินจำนวนซึ่งถูกคำนวณโดยการหักจำนวนเงินที่ได้จ่ายตามความเป็นจริงภายในเส้นตายที่ได้กำหนดจากจำนวนเงินซึ่งควรได้ถูกจ่ายและคูณด้วยร้อยละ 14.6 ต่อปีซึ่งเป็นไปตามจำนวนวันจากเส้นตายที่ได้กำหนดไว้จนกระทั่งถึงวันที่ซึ่งเงินได้ถูกจ่ายตามความเป็นจริง แล้วก็ตามบางส่วนของข้อสัญญาซึ่งเกินจำนวนที่ได้คำนวณดังที่กล่าวข้างต้นเป็นโมฆะ

(โมฆะกรรมของข้อสัญญาซึ่งทำให้ผลประโยชน์ของผู้บริโภคเสื่อมเสียไปโดยฝ่ายเดียว)

มาตรา 10

ข้อสัญญาซึ่งจำกัดสิทธิของผู้บริโภค หรือเพิ่มหน้าที่ของผู้บริโภคเกินข้อจำกัดและการเพิ่มหน้าที่ซึ่งจะมีผลนั้นแล้วจะถูกปรับเข้ากับการใช้บทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่ง ประมวลกฎหมายพาณิชย์ และพระราชบัญญัติอื่นๆที่ไม่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน และซึ่งในขณะเดียวกัน ทำให้ผลประโยชน์ของผู้บริโภคเสื่อมเสียไปโดยฝ่ายเดียวซึ่งเป็นการขัดกับตามที่กำหนดในย่อหน้าที่สองของมาตราหนึ่งของประมวลกฎหมายแพ่งเป็นโมฆะ

หมวด 4 บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด (มาตรา 11 มาตรา 12)**(การนำพระราชบัญญัติอื่นมาใช้บังคับ)****มาตรา 11**

เพื่อที่จะบอกถึงการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือคำสนองสัญญาผู้บริโภคและความสมบูรณ์ของข้อความในสัญญาผู้บริโภคให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายพาณิชย์มาใช้บังคับร่วมกับพระราชบัญญัติฉบับนี้

ในกรณีบอกถึงการแสดงเจตนาที่จะทำคำเสนอหรือคำสนองสัญญาผู้บริโภคและความสมบูรณ์ของข้อความในสัญญาผู้บริโภคถ้ามีพระราชบัญญัติหรือกฎหมายอื่นนอกเหนือจากประมวลกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายพาณิชย์ก็ให้ใช้กฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับด้วย

(บทที่ไม่ใช้บังคับ)**มาตรา 12**

ไม่ใช้กับสัญญาจ้างแรงงาน

บทเฉพาะกาล

พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2001 และใช้กับสัญญาผู้บริโภคที่เกิดขึ้นหลังจากสัญญาฉบับนี้ใช้บังคับ